

Kyrkbacken av Jörgen Stattin, oktober 2018

Tomas åker uppför backen. Samma backe han som barn brukade bli alldeles andfådd av att springa uppför. Längs vägen bjuds drycker för att svalka i värmen, obekanta smaker han inte känner igen från barndomen. Han är inte ensam på bandet, hit kommer människor dygnet runt för själslig rekreation. De som har råd vill säga. Den nya underklass som vuxit fram är de som inte har råd. Inte råd att bidra eller uppleva, inte ens när det som i detta fall endast är en illusion.

Han är här av samma anledning som alla andra, för att söka någon, om än mikroskopisk, mening med tillvaron. Eller i brist på mening, i alla fall känna något. Precis som de gamla gym- och träningsanläggningar som fanns under hans uppväxt är dessa meningscentran om möjligt ännu mer motsägelsefulla. Ni minns kanske de gamla gymmen? De hade namn som SATS, WorldClass för att nämna några av de risktäckande kedjorna. Jag vet att de finns kvar än idag i en och annan småstad, om än under andra namn. De där cyklarna och löpbanden som man kunde springa på, med en TV skärm som föreställde en vacker landsväg, eller visade den senaste nyhetsändningen, eller ännu troligare någon av de otaliga dokusåpor som sändes på den tiden. För den som inte ville se på monitorn medan man motionerade kunde man, om det var på någon av de mer exklusiva anläggningarna, damma av fönstren och se ut mot en liknande väg som den man låtsades cykla eller springa på, vilket man alltså inte gjorde. Man satt eller sprang endast på en attrapp.

Åter till meningscentrat. Du vet vad det är va? Inte!

Här finns dels själva upplevelsecentrum som är stommen i centrat, men även olika typer av fysiska artefakter såsom kors, kyrkor, moskéer och gravgårdar. Väl framme vid kyrkporten scannas man för inträdet. Det är få förunnat att kunna vara medlem i ett MC. Köerna för medlemskap är ofta decennier långa och den årliga kostnaden överstiger markant det årliga bidrag man är berättigad till bara genom att födas. Sedan vi nådde den teknologiska singulariteten behöver inte alla jobba längre. Knappt 1% av jordens befolkning jobbar med att på olika sätt försöka styra de intelligenser som gör allt annat för oss. Resten av befolkningen lever på det bidrag som varje månad automatiskt tillförs varje människas välfärdschip. Bidraget räcker gott och väl till både mat och uppehälle, men täcker som sagt inte på långa vägar sådana utsvävningar som att vara medlem i ett meingentrum.

- Välkommen Tomas. Plats 25 som vanligt?
- Tack.

Tomas går förbi vaken och känner ett litet pirr i handleden när han registreras via det inopererade chipet. Det behöver naturligtvis inte kännas alls, men de flesta har ställt in det på att det ska vibrera en aning vid alla interaktioner med andra apparater. Detta för att undvika att av misstag råka smita in på någon anläggning utan att värdechipet registrerats. Med vibrations inställd kommer det att vibrera markant tydligare om kontakten med den andra apparaten inte är godkänd.

Plats 25 som är en av de 500 platser som finns på detta centrum. Klubben har endast 1000 medlemmar vilket innebär att man mer eller mindre kan abonnera på samma plats eftersom

det ytterst sällan händer att man är där samtidigt som den man delar med. I Tomas fall vet han att det inte är någon risk eftersom han delar med sin fru som just nu är på jobbet.

”Platsen” utgörs av stor fåtölj med hög rygg och höga sidor, så att man inte ska kunna synas vare sig bakifrån eller från sidan. Precis framför fåtöljen hänger en hjälm på en ställning bredvid en display. Tomas brukar normalt köra något av äventyrsprogrammen, men nu ska han gå lite djupare och anta ett riktigt liv tänker han.

Äventyren ger en härlig tillfredsställelse, men även om de ger en fantastisk upplevelse så länge de pågår, försvinner känslan alltför snabbt. Idag vill Tomas känna sig både trött och meningsfull när han kommer hem. Och han vill att det ska kännas ända till nästa dag. Han letar i personregistret tills han hittar någon som han tycker verkar ha ett lagom innehållsrikt liv.

John Olsen. 44 år Ekonom. Arbete: Anställd som affärsområdeschef på Sintra, ett företag med 43 000 anställda i ett 50-tal länder. Privat: Gift, 2 barn och bor i en lägenhet i centrala Stockholm. Äldre generation: Mor och far i livet. Svärmor och svärfar i livet. Övrigt: Antal älskarinnor: 1.

Han sätter på sig hjälmen och låter sig svepas med.

- Hallå älskling. Hur var din dag på centret?
- Det var bra! Jag gick in i en 2000-tals figur och känner mig riktigt levande och samtidigt helt slut efter en månad i hans liv. Hur var det själv?
- Som vanligt. Käbbel om födelsekontroll. Hur mycket vi ska våga lita på intelligensernas analyser, om de agerar i egen sak, vem som egentligen styr vem osv. Du vet, det vanliga.

Johanna jobbade på den etiska avdelningen för människors tillväxt. Målet var att bibehålla befolkningen på 12 miljarder utan att införa regler eller tvång. Människor skulle helt enkelt frivilligt avstå från fortplantning utan att själva inse att de manipulerades till det.

- Jag tror i alla fall jag hittat en simulering jag kommer att stanna i ett tag.
- Vad bra. Huvudsaken att det gör dig gott älskling.

Därefter följer exakt 107 dagar då Tomas lever Johns liv. Tiden är en annan i simuleringarna så även om det bara gått 107 dagar i Tomas liv är det närmare nio år av Johns liv han hunnit uppleva och John har nu hunnit bli 53 år. På den tiden har han även blivit koncernchef för Sintra och flyttat till huvudkontoret i New York, men Tomas tycker ändå det börjar gå rutin i livet som John.

Dag 108, Tomas står på rullbandet igen.

Är det inte lite väl inrutat ändå? Det borde väl finnas någonting större än att bara jobba, bråk med frugan, ta hand om barnen och enstaka sexuella äventyr med Linda? Inte ens käbblet med styrelsen känns utmanande längre. Idag ska jag prova något annat.

Efter en stunds letande hittar han Lennart.

Lennart Jahm. 49 år. Läkare. Anställd på WHO och jobbar med att begränsa globala smittohärdar. Privat: Frånskild, inga barn. Bor i Stockholm. Äldre generation: Ingen i livet. Övrigt. Lever för sitt jobb som mestadels innebär att han är på resande fot någonstans i Afrika.

Dagarna med Lennart blir innehållsrika. Tomas kommer hem varje dag och känner mindre och mindre av den depression som för några år sedan var så påtaglig och som så sakteliga började bli bättre när han började besöka meningscentret. Utan Johanna skulle han aldrig kunnat unna sig detta. Ärligt talat hade han svårt att förstå att hon ens med sin lön kunde ha råd med detta, men hon hade köpt en plats både till sig och Tomas för två år sedan. Tomas var då sängliggande och hade svårt att känna mening med något alls i livet. Konstigt nog hade han inga minnen alls före den dagen då Johanna kom hem en dag efter jobbet och sa att hon hade köpt dem varsin plats på centret. Johanns själv hade dock aldrig satt sin fot där.

Men även livet med Lennart förlorar sin charm efter hand. Lennart blev smittad av otaliga sjukdomar under sina resor och efter 12 år var han för dålig för att fortsätta jobba aktivt på fältet och han tvingades acceptera ett skrivbordsjobb. Det var lätt, vilket ju också var tanken, att absorbera de känslor som simuleringsobjekten själva hade. I takt med att Lennart kände sig allt mindre levnadsglad gjorde följaktligen också Tomas detsamma och började fundera på att byta objekt igen.

Men vad ska jag ta denna gång. Kanske byta både kön och tid?

Centrat hade nyligen blivit uppdaterat med karaktärer från nutid och Tomas hade mycket liten inblick i det faktiska livet som en s.k. närande person år 2114. Alltså de som i motsats till Tomas inte tärde på samhället, utan tillhörde de närande, dvs. som arbetade och födde de andra. Han ställde in sökningen på kvinnor som jobbade med själavård.

Vad kan vara mer meningsfullt än att jobba med de miljarder människor som inte känner någon som helst mening med livet?

Han valde en Johanna eftersom han gillar den typen av sammanträffanden. *Ska bli kul att berätta för Johanna när jag kommer hem.*

Johanna Elfven. 42 år. Psykiatriker. Anställd av världssamfundet och jobbar med upplevelsecentrums betydelse för gravt störda personer. Privat: Gift, 3 barn. Bor i Stockholm och tidvis med försökspatienter. Äldre generation: Far och mor i livet. Övrigt. Framgångsrika försök med Patient 17234 som är under avveckling.

Han träder in i Johannas liv och hamnar direkt i en situation där hon välkomnar patient 17234

- Hallå älskling. Hur var din dag på centret?

Han stirrar in i en exakt kopia av sig själv som han hör svara

- Det var bra! Jag gick in i en 2000-tals figur och känner mig riktigt levande och samtidigt helt slut efter en månad i hans liv. Hur var det själv?